

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. június 29-én.***

**Kezdő ének:** 65. zsoltár 1. verse

**Főének:** 460. dicséret mind a 6 verse

**Ének prédikáció előtt:** 50. zsoltár 1. verse

**Textus:** Galata levél 3. rész 23-26. verse „Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg. De miután eljött a hit, többé nem vagyunk a nevelőnek alávetve. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.”

### ***Kedves Testvéreim!***

Amikor a törvény szót halljuk, akkor mindenféleképpen valami szigorú, szabályozó, korlátozó dologra gondolunk. Hiszen bizonyos értelemben az is a célja, hogy megfelelő határokat szabjon, hogy az életet a lehető legjobb mederbe terelje. Sőt, hogyha azt az oldalát is figyelembe vesszük, hogy az ártatlanok védelme, a gyengék segítése is célja a törvényeknek, akkor kifejezetten pozitív érzéseink lehetnek.

Mégis úgy gondolom, hogy amikor Isten törvényéről hallunk, akkor mégsem a felszabadultság, a megkönnyebbülés jelenik meg bennünk. Nem kiáltunk fel, hogy hála Istennek, hogy adta a törvényt. Pedig nem vagyunk törvényszegők. Megpróbálunk a lehető legbecsületesebb életet élni. Törekszünk arra, hogy a lelkiismeretünk parancsának megfelelően tegyünk mindent. Sőt, a prédikációk hallgatása nyomán még a gondolatainkat, az érzéseinket is szeretnénk a lehető legőszintébbé tenni. Amikor pedig a törvényről hallunk, akkor úgy érezzük, hogy valamiféle korlátozásról van szó, nem pedig felszabadításról.

Ha ezt gondoljuk, akkor mondhatom nyugodtan, hogy igazunk van. Jézus is, amikor a törvényről beszél, akkor az egyik oldalról minden szavát és minden betűjét megerősíti, de ugyanakkor azt mondja, hogy azért jött a földre, hogy betöltse a törvényt. Vagyis a törvény Jézus után már nem sok paragrafusból, nem apró tételekből áll, hanem egyetlen személyből, Krisztusból. Ahogyan a jól ismert összefoglalását adja is a Megváltó a törvénynek, amikor kimondja, hogy szeresd az Urat a Te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és szeresd felebarátodat, mint magadat, mert ettől a két parancsolattól függ, ez a két parancsolat össze az egész törvényt. A törvény betűi helyett Jézus a szeretetről beszél. Ez a szeretet az, ami felszabadít a betű szerinti törvénytartás minden terhe alól.

Pál apostol is azt mondja, hogy a törvény csak egybezárt minket a hit kinyilatkoztatásáig. Vagyis ideiglenes dolog, nem örökkévaló. Ezzel kapcsolatban egy olyan intézet jutott eszembe, amiben az árva gyerekeket gyűjtötték össze. Ők ott egybezárva voltak, egymás számára idegenek, de mégis ételmezt, fedelet, biztonságot kapva. Amikor pedig eljött annak az ideje, hogy önállóan is meg tudják állni a helyüket az életben, akkor kiengedték őket onnan, munkát, lehetőséget biztosítva nekik.

A törvény pontosan ugyanezt teszi. Az olyan keresztyén ember, aki azon a szinten van, hogy szüksége van még a mindennapi élethez a külső irányításra, vezetésre, az is teljesen jó helyen van, a törvény mindent egybefogó intézetében. Ott megtalálja, hogy mit mond a tízparancsolat a gyilkosságról, a házasságtörésről, a lopásról, a hamis esküről, az istentiszteletről és az Istennel való kapcsolatról. Végig lehet gondolni, hogy egy adott helyzetben mi a teendő. A törvény ugyanis nem átfogó rendszabály, hanem mindig egy adott helyzetre ad pontos útmutatást. Ahogyan az intézetben lévő gyermekeknek is szükségük van arra, hogy lépésről-lépésre megkapják a feladatot, a napirendet az eligazítást, így van az olyan ember, aki hisz Jézus Krisztusban, de még nem lépett ki a törvény bezártsága alól.

Pál apostol aztán használ egy másik fogalmat is a törvénnyel kapcsolatban, ez pedig az, hogy a törvény nevelőnk Krisztusig. Itt is azonnal látjuk, hogy csak egy határig van szükség a törvényre, utána már nincs. Amikor eljutunk Krisztusig, ott már a betöltött törvénnyel szembesülünk. Pál apostol korában a pedagógus nem volt más, mint az a rabszolga, aki megfogta az iskolás gyerekek kezét, és elvitte a tanárhoz. A törvény ugyanilyen rabszolga szerepet tölt be. Rögtön érzékeljük azt is, hogy mindaddig, amíg a törvény értelmezgetése szolgává tesz, addig a Krisztusban való lét felszabadít. A pedagógus, a törvény rabszolga, és alapvetően rabszolgává tesz.

Az elmúlt hétvégén egy esküvőn voltam az ország másik felében, és ott odaült egy ember, aki a Jehova Tanúi csoporthoz tartozott. Az volt a célja, hogy kipróbálja a saját elképzeléseit, hogy megvitassa valaki olyannal, aki az általa rossznak tartott hitet képviseli. Nála éreztem azt, hogy mindent pontosan tudott, amit az egyháza tanít. Ismerte nagyon jól a Biblia különböző idézeteit, de azt is sokszor úgy elferdítve,

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. június 29-én.***

ahogyan azt nekik kell olvasni. Én mondtam az érveket, a bibliai, természettudományos gondolatokat, ő pedig folyamatosan visszatért ahhoz, amit neki mondania kell. A kezét fogta egy láthatatlan pedagógus, akivel rabszolgai módon ment előre az érvelés útján. Akkor volt ez a legszembetűnőbb, amikor a reformátusokról alkotott ítéletet. Ti nem prédikáltok a Krisztus királyságáról – mondta. Mire én visszakérdeztem, hogy honnan tudod, hogy én nem prédikálok róla. Onnan, hogy én is református voltam, folytatta, de ott nem hallottam soha ilyet. Egyetlen régi, szórványos emlékből az egészre vont le következtetést, mert az egyháza ezt tanítja. Ott volt a rabszolga mellette, és őt is rabszolgává tette.

Hadd mondjak még egy példát arra nézve, hogy mi a különbség a szolgai törvénymagyarázat és a felnőtt korú törvénymagyarázat között. Pár hónappal ezelőtt hallottam egy rádióműsort, amiben különböző emberek vitatkoztak arról, hogy milyen esetekben lehetséges, vagy lehetséges-e egyáltalán a magzati életnek véget vetni? A riporter felvetett egy kérdést, hogy van egy édesanya, aki negyedik gyermekét várja. Orvosilag egyértelműen látható, hogy az édesanya a magzatával együtt nem éli túl a válsághelyzetet. Ebben a helyzetben lehetséges-e, vagy sem a magzati életnek véget vetni. Ott volt az egyik válasz, amelyik azt mondta, hogy a törvény az, hogy ezt nem lehet megtenni, tehát nem lehet megtenni. Ha ez az édesanya életébe is kerül, azt nagyon sajnáljuk. Aztán felhangzott a másik vélemény is. Természetesen ilyen esetben azt is mérlegelni kell, hogy ennek az édesanyának van egy férje, van három gyermeke, és az ő élete is veszélyben van. Összesen 6 élet forog kockán, hogyha szigorúan értelmezzük a törvényt, és 1 hogyha finomítunk. Ez a példa is nagyon jól bizonyítja, hogy van a rabszolgai törvényértelmezés, és van az, amelyik mérlegel, amelyik nem csak a betűt nézi, hanem a szeretet parancsát is.

Tudom, hogy sokkal könnyebb a törvénnyel úgy élni, hogyha a betűje szerint követünk mindent. Nem kell gondolkodni, nem kell mérlegelni. Így van, és kész. Csakhogy Jézus nem ezt akarta, nem ezt akarja, és Pál apostol is így fejezi be ezt a gondolatmenetet. A törvény nevelőnk Krisztusig, de utána már nincsen rá szükség, ugyanis „mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által”.

A hit felülemel a rabszolgaságon. A hit felülemel a törvény megkötözöttségén. Azonban a hit nem tesz törvénytelené vagy törvényen kívülivé. Nem vetünk el minden igazodási pontot. Nem mondjuk azt, hogy innentől kezdve gátlástalanul élhetünk, mert Krisztus szabaddá tett minket. Igen, szabaddá tett arra, hogy Őt kövessük. Szabaddá tett arra, hogy benne meglássuk mindazt, ami elvezet minket az örök életre. A hitben ugyanis Isten fiai vagyunk.

A gyermek pedig életének egy rövid időszakától, a kamaszkortól eltekintve, jelentős részben azokat az alapelveket, gondolatokat, megoldásokat követi, amiket a szülői házban látott. Ha rossz volt az, akkor azt a rosszat követi, ha pedig jó, akkor azt a jót. Így van ez azokkal is, akik a hitben Isten gyermekeivé válnak. Azokat követik, arra törekszenek, amiket a szülői házban láttak, amiket ott hallottak.

Ez a tudat pedig felszabadító tudat. Nem külső kényszer hatására teszem azt, amit teszek, hanem egy belső irányítás hatására. Nem azért tudom valamiről, hogy jó, mert a törvény azt írja róla, hanem mert a lelkemben érzem, hogy azt nyugodtan megtehetem. Nem tiltó paragrafusok, vagy tiltó táblák riasztanak vissza valamitől, hanem a lelkiismeret, ami jelez, hogyha erre indulok el, ennek nem lesz jó vége. A Krisztusban való hit, a Szentlélekkel való élet adja meg azt a belső irányérzékét, ami megadja a lehetőséget arra, hogy szabaddá váljunk minden külső köteléktől, minden bilincsbe szorító szabályrendszerrel. A hit által Isten gyermekei vagyunk a Krisztus Jézusban.

Kedves Testvéreim! A felolvasott igeszakasz arra biztat minket, hogy a törvény intézményrendszerétől és rabszolgai kézfogásától szabaduljunk meg. Fogjuk meg annak a kezét, aki a lelkünket felszabadítja, aki biztosan és megbízhatóan vezet az úton. Éppen ezért mondjuk ki az énekkel együtt: „Ha gyarlóságom meg nem is érzéné: a vak homályból te mutatsz ég felé; csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, míg boldogan a célhoz elérkezem”. (462.3)

***Amen!***

**Záró ének:** 462. dicséret mind a 3 verse